

бжде това; сѣтиѣ повикалъ и жена си, която питалъ какво ли е това нѣщо, а тя му отговорила, че било сладка и медена—чюмата, и нека си ходи.... Но послѣ, изуплашени, сичкитѣ отъ нея кѣща измрѣли до единъ.

А циганинътъ, като намѣрилъ сгоднo врѣме, извършилъ си работата; той вече обихождаше запусѣлата кѣща и прѣнасяше житото изъ хамбара съ единъ платникъ (човалъ), що напѣлняше оттамъ. Тѣй си уплита кошницата онзи циганура, а горкитѣ хора измрѣхъ отъ страха си.

Ако би знаялъ клети домакинъ, че никоги не е

Сичката нощъ нѣй викаме, крещимъ и кучетата лаяхъ, но, каквото бѣше, неможихме да го пропѣдимъ и тѣй си о-сѣмнахе. По едно врѣме единъ отъ насъ каза: »това не е друго нищо, освѣнъ мечка, която са неплаши какъ бжде.«—Наистина рекохме нѣй, ако са хвърли у овцѣтѣ издава ги до една.—»Да хвъргаме съ главни, рече другѣй, защото баща ми казваше, че нея е страхъ отъ огънь.« Слѣдъ това сѣки отъ насъ запрати по една запалена главня, но онова нѣщо вече са немахна оттамъ—кучетата, подплашени, разбѣгахъ са.—Тогава единъ другарь са обади и рече: »бей това е *таласжмъ* или нѣкои *валпиръ*; защото стари хора приказватъ, че то са неплашило ни отъ огънь ни отъ друго, и че кучетата неможѣли да го видятъ.«—Ами защо го лаятъ, отговори други, когато неможатъ да го видятъ!—»само ако е нѣкое куче сѣботничево, то можѣло да го види«, отвѣрна онзи.—Като е тѣй то нашитѣ кучета сѣ сичкитѣ сѣботничеви, рекохъ азъ.—»Не, повтори другѣй, може едното да е таквозъ, което го вижда и лае, а другитѣ джавкатъ спорѣдъ него.

Тойзи разговоръ трая, току речи, цялата нощъ: нито нѣй заспахме нито пѣкъ кучетата мѣкнахъ. Кога са разсѣмна глѣдаме кучетата налѣгали околoврѣстъ, пазятъ на онова мѣсто и се по-налайватъ. Нѣй пристѣпихме наблизо и що да видимъ? единъ таралешко са свилъ на купчина, насочилъ остритѣ си бодили и кучетата несмѣятъ да го доближатъ.—Тюу да му са невиди, брей! извикахме сница, а единътъ ни другарь, ядосанъ ритна го съ крака и таралешътъ са потърколи татѣкъ низъ урвата,